

nač minimalno mero, za vso državo obvezno in načelno ustanovljeno.

S tem nazorom ne soglaša list nemškega učiteljstva na Češkem. Predvsem pripominja, da bi narodna šola v bistvu malo izpremenila svoj dosedanji položaj. Kvečjemu bi stopili na mesto deželnega zastopništva upravne sestave, izvoljene na prostih volitvah ali, drugače povedano, na mesto dosedanjih 17 deželnih uprav bi stopilo 4 ali 5 reprezentacij posameznih narodnosti. Treba je torej premisliti, če je nova narodnostna ideja organizacije šolstva res koristna državi ali ne, čeprav je listu znano, da priporočajo idejo narodnega zastopništva prvi nemški poslanci. Čeprav je na Češkem učiteljstvo, ki govori nemški jezik, bilo in je vseskozi nemško, mu vendar ne prihtaja na misel narodnostna šola, ker gre predvsem za državo. Država se mora okrepiti in dobiti moči, potem pa bo lahko izvrševala svoje dolžnosti napram narodni šoli, kakor jih izpolnjuje napram visoki, srednji in strokovni šoli.

List se ne boji, da ne bi država postavila učitelja na stopnjo uradnikov, ako bi bila šola podržavljena. Narodne šole, ki jih je država sama ustanovila in ki jih vzdržuje, telovadne šole so dokaz, da bi država na narodno šolo z naklonjenostjo gledala. Srednjim šolam, ki jih je država prevzela zaporedoma od občin, se godi popolnoma dobro, in čuditi se je treba, zakaj naj bi se ta že preizkušena pot podržavljenja hipoma opustila in bi nastopila ravno pri narodni šoli popolnoma nova, poiskusna pot. List se tudi ne boji, da bi bila svoboda šole s svojim podržavljenjem ogrožena. Tudi če bo učiteljstvo postavljeno na isto stopnjo kakor je uradništvo, ne bo žrtvovalo zato svojega svobodnega nazora, in navsezadnje so šole — učitelji. Dalje kaže na komplikacije, ki bi nastale v državni upravi zaradi ustanovitve narodnostnih šolskih katastrov in zaradi nesoglasja v delokrogu šolske uprave in na druge stvari. Najenostavnejša pot do tega, da bi uspevala šola v avstrijski državi enakomerno in vsestransko, je baje ta: prevzeti jo v državno upravo. Država mora dati šoli potrebno obrambo in je posebno sedaj njena dolžnost za nadaljno bodočnost, da ustanavlja popolnoma enotne in velikim zvezam in dogovorom primerno šolstvo.

Vojna.

OPROŠČENJE UČITELJEV OD VOJAŠKE SLUŽBE.

Na vprašanje štajerskega deželnega šolskega sveta je vojaško poveljstvo načelno sporočilo sledeče: Z vojaškega stališča pridejo v poštev le tisti učitelji, ki so bili pri predstavitvi spoznani za pomožno službo. Učitelji, ki so že pri

vojaki, se morejo oprostiti le tedaj, če so v zaledju in ne sposobni za službo na fronti ter če jih na njih vojaškem mestu lahko pogrešajo.

VPOKLIC NA VOJAŠKO SLUŽBO-VANJE.

Domobranksko ministrstvo pozivlja v službovanje na zadnjem pregledovanju za službo z orožjem potrjene avstrijske črnovojne rojstnih letnikov 1871 do vstevši 1866 za dan 2. oktobra 1916; rojstnih letnikov 1892, 1891, 1890, 1884, 1883, 1882, 1881 in 1880 pa za dan 10. oktobra 1916. Vpoklicanci morajo priti do 11. ure dopoldne na kraj namembe. Letniki 1866 do 1871 so zato že zdaj vpoklicani, ker jih misli vojna uprava do daljnih odredb porabljati samo v ozadju in v etapnih prostorih.

NOVE DOLOČBE O IMENOVANJU ZA REZERVNE PRAPORŠČAKE.

Odrejeno je, daodslaj kadetni aspirantje, enoletni prostovoljci, ki imajo pravico, nositi znake enoletnih prostovoljcev, ter za črnovojniške poročnike določene osebe ne postanejo več kadetje, nego neposredno takoj praporščaki v rezervi.

AVSTRIJSKA TRGOVSKA PROPAGANDA MED RUSKIMI UJETNIKI V AVSTRIJI.

»Pesti Hirlap« poroča, da avstrijsko trgovsko ministrstvo izdaja poseben list v ruskem jeziku, v katerem že sedaj propagira trgovske zveze, ki se bodo po vojni razvile med Avstrijo in Rusijo. Med ruskimi ujetniki je dosti trgovcev in obrtnikov, ki na ta način spoznavajo naše gospodarsko življenje. Madžarski list priporoča, da naj tudi ogrska vlada izdaja tak list.

JESZCZE POLSKA NIE ZGINELA...

Iz Varšave javlja Wolfow urad z dne 3. t. m.: Klub pristavev poljske države je sklical danes ob 12. opoldne shod, da zavzame svoje stališče k vplivu rumunske vojne napovedi na poljsko vprašanje. Shoda se je udeležilo preko 5000 ljudi. Sprejeta je bila sledeča resolucija: Rusija je najbrezobzirnejši nasprotnik poljske države in njene vzpostavitve. Zmaga Rusije pomenja konec narodnega obstoja Poljske. Zaradi tega je ruski poraz predpogoj za vzpostavitev poljske države. — Iz resolucije je razvidna želja Poljakov po skorajšnji proklamaciji poljske države, da se morejo dejstveno udeležiti boja proti Rusiji. Nadalje se je sklenilo odposlati potom zastopnika zunajnega ministrstva v Varšavi, barona Andriana, grofu Tiszi brzojavko, v kateri se izraža simpatije Ogrski, ogroženi po rumunski skupne obrambe proti nevarnosti, ki preti zaveznikom s strani Rusije.

NARODNOSTNO VPRAŠANJE NA BALKANU.

Iz Rotterdama poročajo: »Nation« izvaja, da bi bilo vsako urejevanje balkanskega vprašanja nedopustno, če bi se ne upoštevalo pravice narodnosti. Iz proglasa kralja Ferdinanda izhaja, da Rumunska zahteva ozemlje od reke Tise do Črnega morja. Tako pa bi število pod rumunsko vlado živčih Madžarov, Srbov

in Nemcev znatno presehalo število Rumunov, ki naj bi se osvobodili. V onih ozemljih tvori Romuni le 35% vsega prebivalstva. List razpravlja o tej stvari tudi v zvezi z italijanskimi zahtevami v Dalmaciji, kjer so Italijani v manjšini, in v zvezi s srbskimi zahtevami glede Macedonije, kjer so Srbi tudi v manjšini.

KARAKTERIZACIJA.

V članku »Po 32. vojni napovedi« piše dunajski »Arbeiter-Zeitung« z dne 2. t. m.: »Kaj vse ni nastalo iz vojne napovedi 28. julija 1914?! Kdo bi bil onega dne, ko je uradni list raznesel vojno napoved — prvo med njimi, ki jih že ni več šteti — slutil vso veličino nesreče, ki se je tedaj začela in ki še davno ne bo pri kraju?!... Izolirane vojne ni več; je le še gigantska, in peklenska borba dveh taborov vojsk, v katere se deli Evropa. Vojna je dobila tak obseg, da so vsa nasprotstva, ki vihrajo po Evropi, ki so desetletja dremala pod odejo, a ki bi se bila morda brez te svetovne vojne poravnala — takorekoč zalučana v vojno vseh proti vsem, in se ta vojna neti z vsem tistim sovraštvom, ki se je nabralo po vseh kotih Evrope. Tako je iz vojne napovedi 28. julija 1914. nastalo sedaj dvaintrideset vojen. In nobena pogodba, nobeni dinastični odnosi, ne čustva, ki jih je dolgo ohranila zgodovina — nič se ni moglo držati pred viharjem blaznosti, ki vse, kar je v Evropi žarelo strasti, sovraštva in maščevalnosti, oživila in je zapoved ubijanja določil kot izključno razmerje med narodi. Z eno vojno napovedjo se je začelo, a sedaj izpreminja Evropa v eno samo razvalino!«

POZIV C. IN KR. VOJNEGA MINISTRSTVA ZA NABIRANJE STEBEL IN LISTJA KOPRIV.

Ko so pridli pred dvema letoma od vseh strani neba naši sovražniki nad nas, so mislili, da nas dobo mogli ugnati s svojo premočjo in svojo oboroženo silo. Ko se jim pa to ni posrečilo, ker so izbile naše zmagovite čete nasprotnikom orožje iz rok, so poizkusili nas premagati s tem, da so preprečili dovoz vsega, kar je treba našim vojakom na bojišču in ljudstvu v zaledju za hrano in za obleko. Pa tudi to se jim ne bo posrečilo. Hranimo se sami, oblačili se bomo tudi sami. Po enoletnem hudem naporu se je posrečilo poleg za izdelovanje obleke že znanega v tuzemstvu izgotovljenega blaga, volne, prediva in konoplje, najti še novo vlakno, ki je izvrstno pripravno za izdelovanje obleke. To je vlakno, ki se dobiva iz stebel kot plevel razvpih kopriv, ki rastejo po vsej Avstriji in Ogrski divje. Iz njih se morejo izdelovati vreče za pesek, šotori, nahrbtniki in monture za naše hlabre vojake. Ker pa nimamo polja, na katerem bi sadili koprive v veliki množini, jih moramo nabirati po gozdih in po polju. Čim več jih pa nabere, tem več vlaken dobimo in tem več blaga moremo izgotoviti. Vsaka vreča za pesek, ki jo naredimo, reši marsikateremu dobremu vojaku življenje. Vsak šotor in vsaka nova montura ohrani marsikateremu junaku zdravje. Zato pozivljamo vse, ki so bili že sami na bojišču, one, katerih sinovi in očetje stoje pred sovražnikom in se čutijo edine z našo hrabro vojsko, prav nujno, naj ne tratijo časa, ki ga jim dajo njihova druga opravila, ampak naj ga rabijo za nabiranje kopriv. Čim več jih nabere, tem večji bo

uspeh. Nabirajte stebila, ko so odevetela, posušite in zvežite jih ter jih oddajte zaupniku, ki ga določi župan. Delali ne boste zastoj; za vsak meiterski stot starih stebel dobite takoj izplačanih 6 kron. Ravno toliko dobite za posušeno listje. Pošiljajte tudi svoje otroke, zakaj tudi to, kar bodo ti nabrali, se bo plačevalo po isti ceni. Tako boste sodelovali pri izvrševanju patriotične dolžnosti, ki nam je vsem naložena: premagati namreč naše sovražnike!

KAKO JE ODSLEJ POŠILJATI DENARNE ZNESKE ČETAM NA BOJNEM POLJU.

Od 11. septembra 1916 naprej se smejo pošiljati denarni zneski četam na bojnem polju in mornarici z navadnimi poštnimi nakaznicami. Od tega dne se ne sprejemajo več zasebna denarna pisma, ki so naslovljena na pripadnike čet na bojnem polju in mornarice; pošiljati se smejo samo še službena denarna pisma. Zasebne pošne nakaznice za čete na bojnem polju so dopustne do zneska 100 K, službene (poštne proste) pošne nakaznice do zneska 1000 K. — Poštnoležje, brzajavne ali take pošne nakaznice, ki se dostavljajo s posebnim slom, nadalje one, ki bi se morale dostaviti v lastne roke ali proti izplačilnemu potrdilu, niso dovoljene. Nedopustno je odpošiljanje plačilnih nakaznic poštne hranilnice urada na vojnopoštne urade v svrhu izplačila. Za zasebne pošne nakaznice na čete na bojnem polju je treba plačati enake pristojbine kakor za splošne nakaznice v tuzemstvu. Za pošne nakaznice se uporabljajo tiskovine tuzemskega prometa. Odpošiljalec mora navesti na prednji strani nakazničnega odrezka znesek in svoj naslov, na zadnji strani pa popoln naslov prejemnika enako kakor na nakaznici. Na tem odrezku se razentega lahko navedejo kratki zaznamki, ki označajo namen plačila, kakor: »St. službenega spisa«, »Na račun z dne...«. Druga obvestila niso dovoljena. Poštna uprava jamči odpošiljalcu pošne nakaznice za vplačani znesek do izplačila upravičenemu prejemniku. Rok za reklamacije zaradi izplačila neupravičeni osebi znaša šest mesecev po dnevu predaje. Po preteku reklamačnega roka neha pravica do odškodnine za napačno izplačila. Po preteku treh let od dneva, ki sledi vplačilu, zapadejo nereklamirani poštnonakaznični zneski v prid predajni poštni upravi.

DELO SLOVENSKEGA UČITELJSTVA ZA »RDEČI KRIŽ« IN DRUGE VOJNO-POMOŽNE SVRHE.

Občini Punart na Krku zbirko učiteljstva 718 K 21 vin.; otroški vrtec pri Sv. Ivanu 41 K 60 vin.; »Teden Rdečega križa« v Radovljiškem okraju s sodelovanjem učiteljstva in šolske mladine nabranih 18.642 K 51 vin.; Franjo Pogačnik, učitelj iz St. Vida pri Grobelnem, 28 K namesto venca na krsto Alfonza Stritarja, naduč. sina v St. Vidu pri Grobelnem (darovali: Bevc, Debelak, Gosak, Lecker, Lindič, Ogulin, Pogačnik, Pustišek, Šumer in Žnidar); učitelj z Ljubna od prirejene gledališke predstave 103 K 01 vin.; zbirka ljudske šole v Cerkljah pri Kranju, in sicer: čisti dohodek priredbe v prosilvo cesarjevega rojstnega dne 207 K 30 vin., v dobrodelne namene nabrano med letom 742 K, volnenih izdelkov za 200 K,

pa le po opremi, a ki jo kazé premnoge pogoške v vsebini. Glede te smo resnično pričakovali več skladnosti in sličnosti z originali, a delo se ni popolnoma posrečilo niti Andrejki, niti njegovemu pomočniku dr. Opeki: nista si dala tistega truda, ki ga zahteva točnost, ako že nista ogenj in lepota slovenskih tekstov zbudila soglasnega odmeva v nemški besedi... Zdi se nam, da je treba tudi ob prevajanju ugrabljati trenutke razpoloženja; dobra volja sama ne zadošča!

V dokaz navajamo samo dva primera. Vzemimo tretjo kitico Vodnikove »Brambovske dobre volje«:

Drava — čigava je.
Soča — čigava je?
Jih bomo varvali —
kdo jih če pit'!

Andrejkov prevod se pa glasi:

Unseres Drauströms Well,
unserer Soča Quell
bleiben doch unversehrt —
kommt nur herbei!

Slowenische Kriegs- und Soldatenlieder.

Aus Kunst- und Volksdichtungen ins Deutsche übertragen von Dr. Rudolf von Andrejka. — Das Reinertragnis ist Zwecken der Kriegsfürsorge gewidmet. — Laibach, 1916. — Verlag der »Katholische bukvarna«. — Druck der »Katholische tiskarna« in Laibach.

Tako je naslov knjigi, ki je zbudila med nami nekolikov senzacije, kar se redkokdaj pripeti. Na eni strani dvigajo knjigo — oprostite nam pretiranost! — v deveta nebesa, na drugi strani pa ji očitajo diletantstvo in površnost najhujše mere. Prva stran izhaja iz krogov, ki stoje v bližini založništva, drugo stran pa zastopa prof. Anton Funtek, ki je sam spreten formalist in prevajalec in ki je Andrejkovo delo v uradnem listu »Laibacher Zeitung« razmesaril tako, da ni

ostala niti desetina na njem dobrega. — Mi se držimo srednje, strogo objektivne poti.

Poveljevalci ne govorijo stvarno, temveč se poslužujejo lepih besed, ki hočejo z njimi prepričati in odvrniti bralce od lastnega presojanja, češ, le nam verjemite in ne trdite se sami! Funtek pa sega prav do korenin, primerja slovenski tekst in njega smisel z nemškim besedilom in prihaja do zaključka, da skoro nikjer ne odgovarjajo prevodi bodisi vsebini, bodisi obliki izvirnikov. Funtek utemeljuje svojo obsodbo z dokazi tako vehementno, kakor bi bil nekoliko ljubosumen, da se je kdo drugi osmelil poseči v njegov delokrog prevajanja. In delu samem bi v resnici ne bilo v kvar, ako bi ga opravil ta, saj je pokazal že dovolj prakse na tem polju in je n. pr. njegov prevod Gregorčičeve »Soči« v vsakem pogledu boljši in popolnejši od Andrejkovega. Ali pa da bi Andrejka vsaj Funteku poveril »die Durchsicht und technische Förderung meines Werkes«! Saj bi moral biti prevajalcu in založništvu predvsem na tem, da ne izide knjiga, ki je le-

slamnatih izdelkov za 199 K, skupaj 1348 K 30 vin.; deška in dekliška šolav Kranju čisti dohodek šolske slavnosti v proslavo cesarjevega rojstnega dne 293 K; šolska veselica CM šole v Kopru 140 K; domača gled. predstava slovenskih učenk v Idriji 49 K; skupaj 21.363 K 63 vin. V zadnji štev. izkazanih 179.167 K 11 v. Danes izkazanih 21.363 » 63 »

Doslej nabranih 200.530 K 74 v.

DENARNI USPEH DELA SLOVENSKEGA UČITELJSTVA V DOBI VOJNE DO DANES.

Za »Rdeči križ« itd.	200.530 K 74 v.
III. vojno posojilo	278.748 » 69 »
IV. vojno posojilo	2.359.638 » — »
Srednje šole	29.704 » 58 »
Končna vsota	2.868.622 K 01 v.

Združno mirovno delovanje v svetovni vojni.

Lep dokaz združnega mirovnega delovanja v svetovni vojni nam nudi socialistična zadruga »Vooruit« v Gentu na Belgijem. Ta zadruga je sredi med vojnimi truščem, ogrožena od vojnih zapletljajev in vključ težavnemu gospodarskemu položaju organizirala umetniško in obrtno razstavo. Hotela je dokazati s tem sedanemu svetu, da svetovna vojna sicer lahko opustoši dežele, pokonča nešteto ljudi in provzroči brezimno gorja, da pa ne more uničiti umetnosti, tehnike, dela, organizacije in predvsem združnega delovanja.

Razstava sama na sebi se nahaja v novem lokalu, ki je last zadruga, in ima več oddelkov. V oddelku za slikarstvo so zastopani skoraj izključno gentski umetniki. Med slikami se nahaja nekaj znamenitih slik. V oddelku za industrijo z oblačili so razstavljeni izdelki lastne predilnice, tkalnice, delavnice za kostume in čevljarški izdelki. Delo je vsega priznanja vredno. Že 20 let vzdržuje zadruga »Vooruit« na lastne stroške tudi strokovno šolo za dekleta, ki jo je pa morala že ponovno zaradi pomanjkanja učnih oseb zapreti. Leta 1915 je to šolo zopet otvorila. Poučuje se v njej izdelovanje čipk, obleke, potem ročna dela in risanje vzorcev za prirezovanje obleke. Šola je imela že jako lepe uspehe in je najboljša dela tudi razstavila. Sedaj obiskuje šolo 120 šivilj in 20 tvorniških delavk, ki se izobrazujejo v svoji stroki izven delavnih ur. Naročila daje vodstvo kupi in jih potem prodaja naprej v lastni veliki trgovini.

V razstavi se nahaja tudi precej jako dobrih izdelkov iz liberalne strokovne šole. Ob vstopu v ta oddelek je napisan sledeči klasični izrek v flamskem jeziku: »Strokovna šola naj vzgaja plemenitost dela!«

V oddelku za arhitekturo in stavbarstvo so razstavljeni načrti za delavska stanovišča (cele nasebine), za meščanske hiše, tvorniške naprave in upravna poslopja. Dasiravno se ni pri vseh teh načrtih strogo držalo načela preproste, praktične in lepe stavbe, je vendar na prvi pogled videti stremenje po tem. Prav okusno je bil aranžiran 60 letni razvoj združne slaščičarne in tvornice za izdelovanje čokolade po posameznih oddelkih. Isto je omeniti tudi 6 izdelkih pi-

vovarne in pekarije. V oddelku za knjigarstvo in litografijo je razstavljen tudi en del knjig iz gentske ljudske knjižnice, ki obsega 40.000 izvodov knjig. Belgijska grafična obrt je še v povojih. Individualnost in umetnost prihaja počasi na dan. Nasprotno so pa plakati za razstavo naravnost umetniško izdelani.

V takozvani stolni dvorani zbujajo posebno pozornost diorama moža, razstresajočega seme čez mesto Gent. Slika nosi napis: »Zadruga tvori najsilnejšo moč in organizacijo za blagor ljudstva«. Na pravljah na človeka globok vtisk.

Med razstavljenimi stroji za raznovrstne obrtne svrhe se nahajajo tudi nemški izdelki.

Posebno pozornost zasluži poslopje samo, v katerem se nahaja razstava. To novo impozantno poslopje je zidala zadruga tri leta. Ob izbruhu vojne še ni bilo končano. Stavba je stala tri milijone frankov. V poslopju se nahaja velika koncertna in gledališka dvorana s 1600 sedeži in najmoderneje urejenim gledališkim odrom, dvorana za kinematografske predstave, restavracija in dve veliki trgovini. V vse te prostore se lahko s posebno električno napravo dovaja hladni in topli zrak, da se vzdrži vedno primerne temperatura. Koncerti, operne, operetne in gledališke predstave se vršijo večnoma v flamskem jeziku. Zadruga vzdržuje lastno mnogoštevilno godbo, dobro izvežban moški zbor in gledališke igralce.

Ta razstava je pravi triumf združnega delovanja in nam jasno dokazuje, da zadruga na dobri podlagi tudi v svetovni vojni lahko mirno nadaljuje svoje započeto delo za splošen blagor, za povzdigo ljudstva. Zatorej oklenimo se je tem teneje! V zadrugi je mir in bodočnost!

Po »Zadrugi«.

NOVA JAVNA ZBIRKA.

O priliki cesarjevega godu se priredi od 4. do 8. oktobra po vsej državi javna zbirka za svoje padlih, za invalide in jetične. — Tudi ob tej zbirki pripade učiteljsvu in šolski mladini največja naloga.

Matko Kante.

Ob šestdesetletnici njegovega rojstva.

S Krasa, 19. septembra 1916.

Danes jo praznuje. Tiho in neopazno skoro, sredi vojne vihrje, ki je zajela okraj njegovega dolgoletnega dela, ki s krvjo škropi zemljo njegovih trudov.

Ne praznuje v mirnem pristanu, v pokojnem uživanju sadov svojih trudov; v delu praznuje, v javnosti stoji v polni svoji moči, dasi mu sega delavnik že v drugo generacijo. Toliko bogatejše je to delo, ker so tla ostala skoro vedno ista.

Leta 1880, je bil nameščen kot učitelj v Sežani, v času, ko je v širokem toku plala narodnostna misel v ljudstvo, dasi je morala še mnogokje prebijati jezove. Sin svoje dobe, je šel v svojem delokrogu pot kulturnega delavca, pot, ki mu je ostala ravna do današnjega dne. Mož, ki je razumel udeležiti pridobitve nove ljudske šole, mož, ki je znal z besedo in z zgledom predati svojim tovarišem plod svojega umevanja, ki je hotel delati prav tako v šoli kot v stanu, kateri je iskal takrat početkov svoje organizacije. Bil je soustanovnik in večletni predsednik učiteljskega društva, ter je zasnoval v Gradišniku, Neratom in Koc-

bekom Zavezo avstr. jugoslov. učiteljskih društev, ki ji je bil upravni odbornik do leta 1896. In kakor v tem širšem, tako je bil jubilar mož iniciative in dela tudi v ožjem krogu karitativnega in izobraževalnega društvenega ter javnega samoupravnega življenja v Sežani. Anali govorijo o tem in sedanjost, obstoj in delovanje; posebe poudariti je treba le dolgoletno in mnogostoransko delo v sežanskem občinskem zastopu, kjer je naš nadzornik s svojimi bogatimi izkušnjami, s previdnostjo in odločnostjo vodilni duh še danes, ko mu bremena dolžnosti jemljejo ves prosti čas in ko je istočasno tudi občinski svetovalec in častni občan svoje rojstne občine, Šmarj na Vipavskem.

Široko polje se je odprlo jubilaru, ki je bil medtem kratko dobo vadniški učitelj, z letom 1895., ko je postal šolski nadzornik v sežanskem okraju. O možu, ki je iz lastne moči dosegel to mesto, je pisal takrat »Popotnik«: Čisto rodoljubje čast značaj, neumorna delavnost, združena z veliko nadarjenostjo, so našle odmev ne le v ožjem učiteljskem krogu, temveč tudi na višjem mestu. — In še značilneje je pozdravljalo to imenovanje učiteljsvo: Taka odlika je tudi nam v čast in ponos, zakaj imamo šolskega nadzornika iz svoje srede, ki bo nadzoroval narodnega učitelja v narodni šoli. — Kakor se vidi, je z osebo zmagalo tudi načelo: celemu možu je pot ostala ravna do danes. To je bilo toliko pomembnejše, ker je mož iz ljudstva in izkušen socialno-politični delavec mogel sedaj s svojimi idejami kot iniciator in svetovalec vplivati daleč preko svojega kroga na razvoj ne le šolskega, ampak sploh gospodarskega življenja na Krasu, ki ga pozna bolje kot marsikdo poklicanih faktorjev. Vemo, da je mnogo storil v tem oziru, in poznamo še posebno njegovo stremenje za razvoj tako važnega strokovnega kmetijskega in obrtnega šolstva, šolstva prihodnosti. Morda je tu dokaz, kako gresta pedagog in politik ramo ob ramo. Čeprav je jubilar tu meč presekale lepe, mnogoobetajoče načrte, vendar upamo, da bo ravno njegovo prizadevanje poklicalo zopet k živemu vzbrstenju, kar je na tleh, dasi je bilo že zasnovano in je tudi obstajalo. Danes je delo jubilara za široko javnost osredotočeno v predsedstvu državne podporne komisije, ki bi ne moglo biti položeno v boljše roke. Kar je tu storil za ljudstvo, to ostane, ker je blagoslovljeno delo tistega, ki pozna težki čas in z ljudstvom čuti.

Kakor se kaže v soglasju iniciative in izvrševanja ves mož, tako je šel jubilar tudi v ljudskem šolstvu, kjer je največ dosegel, dalje kot oni, ki seče pot. Izkušal ga je dvigniti čim višje z izбором in z izobrazbo učiteljsva po tečajih, z reformo pouka, dasi ni pri tem nikdar ozkosrčno kratil učne svobode, z vestnostjo učiteljsva, ki si v stiku z ljudstvom pridobiva tal in ugleda, in posebno še z ustanovitvijo in razširjenjem že obstoječih šol. Zgradil je vrsto lepih, primernih šolskih poslopj, ki so v čast Krasu, ter koristil na ta način tudi učiteljsvu, ki je po veliki večini dobilo dobra, zdrava stanovišča. Bogato delo dveh decenijev! Stori je to tako, da je izkušal pri vsem velikem napredku obvarovati ljudstvo bremen, zaradi česar je tudi danes sežanski okrajni šolski svet denarno najboljše situiran na Goriškem, kot je morda prvi okraj po svojem razvoju ljudske šole v deželi.

Učiteljsvu je bil moder svetovalec in spoštovan, objektivni sodnik njegovega dela. Bil je pa tudi strog sodnik, če bi na-

dijo se tako, kakor bi bile po večini le ponatiski takozvanih umetniških razglednic. Predvsem manjka ilustrativnemu delu enotnosti, ki bi je ne pogrešali, ako bi upodobitev izšla iz ene umetnikove duše in roke. Tako pa so ilustracije različne tako po tehniki, kakor po zasnovi in tudi časovno ne odgovarjajo besedilu; izkratka — motijo in razočarajo!

Takoj spoznamo Gasparija, Smrekarja in Koželja. Ta poslednji ima v knjigi največ ilustracij, a zadovoljuje jo najmanj. Alegorični slikar Gregorčičevi »Soči« bi si želeli pač drugačni: izrazitejši, mogočni in ponosni, kakor je pesnitev sama. Tistih petero skoro grbastih postav v zelenih haljah ob desnem bregu Soče vendar ne more predstavljati nepopisnega poguma in junaštva naše slavne vojske, in to toliko manj spričo mirnih, samozavestnih lic in v sigurno bodočnost zročih pogledov upodobljenih dveh vojskovodij in našega pesnika! Podoba k »Dekletovi molitvi« je brezizrazna, mimo tega so roke prevelike, a hrbtna linija ne označuje mladega dekleta. ... Spoštljivo glavo kralj odkrije, z njim vrste vse se odkri-

šel neizvršeno dolžnost, kar so pa bili redki slučaji. Pedagog tudi sredi učiteljsva. Kolikokrat pa je z nasvetom in dejanjsko zasebno priskočil na pomoč, bi znali povedati oni, ki mu ohranijo trajno hvaležnost.

Ko se je leto po vojni pojavilo zaradi prekerne položaja med učiteljsvom Primorske socialistično gibanje, in je učiteljsvo sežanskega okraja prišlo v ostro navzkrižje z zastopniki davkoplačevalcev v okrajnem šolskem svetu, je stal sicer naš nadzornik na strani poslednjih, a morda le zaradi forme spora, ne pa meritorno. Dokazal je to s svojo objektivnostjo tekom vojne in posebno v vprašanju draginske doklade, ko smo videli, da se mu pri učiteljsvu njegovo zdravo načelo varčnosti ne zdi na mestu.

Danes, ko mu vojna s krvjo škropi tla dolgoletnega dela, vztraja jubilar kot bojevnik na svojem mestu in izkuša vzdržati in ohraniti, kar je gradil skozi vsa mirna leta. Veseli nas, da mu moremo odkrito čestitati. Naj ga ohrani prijazna usoda zdravega in krepkega družini in javnosti še dolgo! V starem Rimu je bilo leto šestdeseto mejnik javnega delovanja. Upamo pa, da nas bo jubilar vodil s svojo modro, izkušeno roko še dalje tudi tedaj, ko bo po teh strašnih dneh naša težko izkušana zemlja vstala zopet k novemu, boljšemu življenju!

„Schulverein“.

Dunaj, 9. septembra 1916.

Nemški »Schulverein« je imel večeraj tukaj svojo glavno skupščino ob precejšnji udeležbi svojih članov. — Skupščino je vodil predsednik dr. Groß, ki je predvsem zavračal popolnoma napačno mnenje, češ, da »Schulverein« izgubi po vojni potrebo obstanka in delovanja. Nemci smejo pač z gotovostjo računati, da dobe po vojni, kar jim gre; vendar pa bo imel »Schulverein« vzlic tem pridobitvam še večje naloge, kakor jih ima sedaj, in sicer zaradi narodne fluktuacije in zaradi silnega naskoka nemških narodov na Nemce. Zato se je treba na ta boj pripraviti, kar pa se najuspešnejše zgodi ravno z delovanjem »Schulvereina«. — V preteklem letu je imelo društvo 1.175.685 K dohodkov, kar je dovolj lepa vsota, ki kaže požrtvovalnost Nemcev v lepi luči.

„Krvave pogreške ...“

Trst, 9. septembra 1916.

Po »Edinosti«, št. 247, Vam sporočam ta-le zanimiva priznanja in izvajanja:

V razpravi pod naslovom »Krvave pogreške...« pišejo »Primorske Novine«, da je Trst vsaj za Hrvate najbolj izpostavljena točka. Trst ima slovensko zaledje, nima pa hrvatskega zaledja. Razvoj Slovencev ni nič ali le malo pripomogel k zbujuju hrvatske mase, ki se je priselila v Trst. Ta je pozabljena — nameščena večinoma v starem mestu, za tržaškim municipijem, kjer je srce italijanstva. To so po največjem delu pomorci, preprosti ljudje, ki jih po cele mesece ni doma, a njihovi otroci zapadajo medtem poitalijančevanju. Z njimi se polnijo italijanske šole. Ta proces se vrši že mnogo let — počasi, sigurno, neopazeno. Pretapljanje hrvatskih širokih slojev se pospešuje sistematično, po neki določeni

Ali pa prva kitica Jenkove davorije:

Naprej, zastava Slave,
na boj, junaška kri!
Za blagor očetnjave
naj puška govori!

Andrejka pa pravi:

Voran, ihr Ruhmesfahnen,
zum Kampfe, Heldenbund!
Sprich, Heimat unsrer Ahnen
aus des Gewehres Mund!

V Andrejkovih besedah ni čisto nič slovenskega. Tudi ni junaška kri = Heldenbund. Vrhutega pri Jenku puška govori za blagor očetnjave, pri Andrejki pa naj domovina naših dedov govori na usta puške! To vendar ni smiselni prevod naših slovenskih navduševalnih pesmi, temveč je delna in še to ne dovolj srečna uporaba ideje! — Takih primerov bi lahko dobili še več, a ni treba; saj že ta dva potrjujeta našo sodbo. — Priznati pa moramo, da so se nekateri prevodi posrečili, zlasti prevodi meholirskih pesmi (n. pr.: Dekletova molitev, Rožmarin).

Popolnoma pa je uspel Andrejki namen, ki ga sam označuje v predgovoru, ko pravi, da je hotel s to zbirko le pokazati, kako sta se v slovenskem ljudstvu podedovana zvestoba do dinastije in ljubezen do domovine v organski harmoniji v teku stoletij razvijali in kako ustvarjata tisto trdno podlago narodne kulture, ki so v sedanji svetovni vojni prebile svojo ognjeno preizkušnjo. — A še drug namen, ki sicer prevajalec izrečno ne govori o njem, ki pa ga mi visoko cenimo, ima Andrejkova knjiga, da namreč pozornost nemškega sveta obrne na našo lepo knjigo umetnega in narodnega pesništva! Med one redke knjige, ki razglasajo čast slovenskega naroda in slovenske umetnosti med tujim svetom, uvrščamo sedaj tudi Andrejkovo delo. To je njegova odlična zasluga, ki ji bodi v plačilo hvaležnost in priznanje!

O tem namenu govori tudi oprema knjige, ki ji je založništvo posvetilo hvalevredno pozornost, kar je treba brez zadržka priznati — toda samo, kar se tehnične izvedbe tiče. Z ilustracijami kot takimi pa ne moremo biti zadovoljni. Vi-

jó... Kralj (oziroma na podobi cesar) in njegovi spremljevalci (vojskovodje iz sedanje vojne) so odkriti, vrste pa stoje pokrite. »Nekdaj v starih časih« niso imeli naši dragonci sedanjih uniform in se tudi niso bili z današnjimi kozaki. Tudi »jagerček mlad« nima pravičnega kroja. — »Kaj maramo mi« je iz leta 1806., fantje pa nosijo uniforme današnjih dni. Tudi podoba k »Soldaški« iz leta 1832. se časovno bje s pesmijo. Isti slučaj je pri pesmi »Naprej!« iz leta 1860., vrhutega podoba sama ne pove ničesar tega, o čemer govori Jenko. — Te časovne razlike in nepravilnosti ne morejo biti niti v intencijah prevajalca samega, če smemo logično sklepati iz njegovih besed v predgovoru, kjer piše: »Namenoma sem opustil sprejeti v predležečo zbirko v svetovni vojni novo nastale slovenske pesmi in narodne pesmi, ker še preveč nosijo značaj dogodkov, ki jih sami doživljamo, in zato še niso dozoreli za objektivno presojanje.« — Govoriti bi se dalo še o drugih hibah na ilustracijah, toda — zvonili bi po toči! Ko bi bilo vse ilustrativno delo izvršeno — recimo — z isto preprostostjo,

metodi. Ker nasprotniki vedo, da asimilacija more trajati le dotlej, dokler narodna zavest spi, se boje, da bi se te sile probudile in da se jim s tem izmakne edini vir, ki je vzdrževal njihovo moč. Zadoštuje jim izkustvo s Slovenci, ki se uspešno odtegujejo raznarodovanju. Zaradi tega so jih Hrvatje zadeli v živo, ki so se začeli baviti z mislijo na ustanovitve hrvatske šole. — Hrvatje vedo namreč, da se bujnost slovenskega narodnega gibanja opira v glavnem na šole. ... Za hrvatsko maso v Trstu se ni skoro nihče brigal. In treba priznati, da je težko najti način, ki bi jo spravil v gibanje. Za narodno delo, za zbujanje narodne zavesti med tržaškimi Hrvati treba, da organizacija nastane v Dalmaciji, ki naj priinese svoje delovanje v Trst, in to tembolj, ker gre tu za element, ki ga ni zajel iz narodnega prepoda Klaičevega stila. Poleg nižjih slojev, ki so bogata hrana poitalijančevanja, živi v Trstu tudi veliko kapitenov, nekaj hrvatskih trgovcev, ki pa se ne morejo pohvaliti, da bi znali svoje dečo bolje čuvati pred poitalijančevanjem, nego nižji sloji. Dočim te poslednje opravičuje dejstvo, da so nepoučeni, narodno še vedno nezavedni, ne velja to za intedigentne kroge — ali vsaj ne bi smeli biti taki. In ker so taki, podvoja to njih greh, a najžalostnejše je, da na raznarodnega sina pada tudi očetovo imetje. Tako izgubljam na krvi in na kapitalu, ki — podpira potem raznarodovalno propagando. Kakor bi bila danes naša narodna posest v Trstu, da ni bilo tega raznarodovanja! Kolik je samo palač na najboljših pozicijah Trsta po krivdi raznarodanih sinov vojni napovedi, in naglašja, da je treba prešlo iz rok v italijansko posest! In ta bolezen enako pustoši med katoliki in pravoslavni. Res, redki so, ki so se ohranili svoji narodnosti.

Slovenci moramo biti ponosni na to, da smo pravočasno začeli s svojim narodnim šolstvom in učiteljstvom graditi trdnjavo svoje zavednosti, svojega obstoja in napredka, sicer bi bili že davno utonili v valovih nasilnega italijanstva. Isto edino izdatno in obrambno sredstvo nujno priporočamo bratom Hrvatom, da ostanejo vsi zavedni sinovi svojega naroda, pa da jih ne porazi — tuji meč!

Iz omenjenega članka navajam še resnične besede:

Tudi v rodovini dajemo tujemu jeziku prostora in časa, da se gnezdi in da nam pred očmi ruje mili naš jezik iz srca otroškega. Poleg slabe narodne vzgoje naših žen nam tudi sinovi niso mogli biti v najboljšem slučaju drugačni nego indifrentni. Na očeta pritiska sila opravil, ki ga odtežajo krgov svojcev, a mati, ki je nepretržno pri otrocih, ki je prvi njih voditelj v svetu, odgojena v rodovini, kjer je prišel tuj jezik do veljave, ne more niti ne zna, da bi zarana vcepljala deci narodno kulturo. V rodovini ne čuje dete o važnosti svojega jezika, ne vidi vidnih znakov svoje narodnosti. Dokler je v zibel, mu ne pevajo sladkih naših uspavank; ko dorašča, ga ne hranijo z narodnimi popevankami, da bi mu vtisnili vsaj to neizbrisno sled, da ne bi pozneje pozabil na narodnost, iz katere je izšel. Sploh se naši pesmi ne posveča tista pažnja in se ji v narodni vzgoji ne daje tisto mesto, ki ji pripada po nje važnosti. Tudi naša pevška društva posegajo po umetnih skladbah, namesto da bi širila med narodno pesem in bi s tem najuspešneje zatirala tiste reške in tržaške šantanske, čisto tudi nemoralne pesmi, s katerimi izpolnjujejo sliko — kakor da so

lahkoto in naivnostjo, kakršno vidimo na podobi ob notranji naslovni strani, bi mogli reči, da je tudi ta del spočela tista skrb, ki se sicer odraža od knjige, in ki bi jo knjiga po svoji vsebini in tendenci tudi zaslužila.* E. Gangl.

* Knjigi je pripisal prof. Ivan Grafenauer „Literarne opazke“, ki v kratkih besedah omenjajo življenjske podatke in literarno delovanje pesnikov, katerih pesmi je prevedel Andrejka. Nekaj opazk velja tudi slovenskim narodnim pesmim iz zbirke dr. Strekliča, končno pa so pohvalno omenjene „Slovenske vojaške narodne pesmi“ našega tovariša Marolta. Le škoda da ni gospod profesor povedal, da je Marolt učitelj, kakor je to sam zapisal na svoji zbirki. Ali poleg dež. šol. nadzornika, profesorja, odvetnika, duhovnika, stolnika itd. ni mesta skromnemu slovenskemu učitelju? Pis.

**Naročajte in širite
naš list!**

naša primorska mesta faktično italijanska. Če na ulici vlada tuj duh, če se z narodno šolo ne odbija njega škodljivega vpliva, če dete tudi v rodovini ne dobi va narodne hrane: jeli potem kako čudo, da nam prva generacija že množi nasprotno vrsto proti lastni krvi? In ni zgolj slučaj, da so voditelji nasprotnikov čisto renegati našega imena! V tem je najočitnejši dokaz energije in mladosti našega plemena, ki iz vasi prodira v mesta, ko je italijansko plemo izmzgano in izčrpano po mestnih slasteh in udobnostih ter že davno obsojeno v smrt. In ne bi ga bilo več, da mu niso sinovi našega naroda pomlajali krvi!

Ker je zgovorjena odkrita in pametna beseda, je pričakovati, da pridejo tudi dejanja. Kažipot jim bodi resnica: Le v narodni kulturi je moč in bodočnost!

Književnost.

Popotnik objavlja v 4. letošnji številki to-le vsebino: 1. I. Gradnik: Potopisna ljudska vzgoja. 2. Fr. Kranjc: Iztrgani listi o novodobni šoli. (Konec.) 3. Pavel Flerè: O bodoči vzgoji. (Dalje.) 4. Iz šolskega dela: Na goro Oljko (Pav. Flerè). 5. Dr. Ivan Lah: Pater Hipolit in njegov »Orbis pictus«. (Dalje.) 6. Fran Vajda: Statistika srednjih šol na Slovenskem in v Istri v letu 1913/14. 7. Slovstvo: Ocene. Časopisni vpogled. 8. Razgled: Kultura. — Šolstvo. — To in ono.

»Reja domačih zajcev«. Tak je naslov knjižici, ki jo je sestavil stotnik-avditor dr. Stefan Voszka in ki je izšla v založništvu Katoliške tiskarne v Ljubljani. — V uvodu opisuje knjižica zavod za reja domačih zajcev, ki ga je ustanovilo v Ljubljani c. in kr. armadno poveljstvo; potem pa plodnost zajcev, razna plemena, važnost zajčjega mesa v nadomestilo za drugo meso — kot »ljudske hrane« v pravem pomenu besede. Potem daje knjižica navodila, kako treba prirežati hleve in kletke, kako in s čim treba domače zajce krmiti, kako plemeniti in negovati, kako pariti. Dalje opisuje bolezn in škodljivce teh živali, kako se jih kolje in pripravljajo, kako se porablja koža. Na koncu prinaša »Kažipot za zajčarno c. in kr. 5. armadnega poveljstva«. Knjižica je opremljena z mnogimi lepimi ilustracijami ter je izšla s posebnim odobrenjem c. in kr. armadnega poveljstva. Čisti dohodek je namenjen invalidom soške fronte. Cena 80 vinarjev. Ker je knjižici namen, da kolikor lahko ublaži težave aprovizacije z mesom, je vredna vsega priporočila in uvaževanja. Naj gre med najširše ljudske plasti!

Maroltove »Slovenske vojaške narodne pesmi«. »Národní Listy« jako laskavo govore v večernem izdanju z dne 13. t. m. o imenovanju zbirki našega tovariša Marolta. S tem je tudi češka javnost opozorjena na to zaslužno in uspešno delo slovenskega učitelja. Nas more to samo veseliti. Kmalu bo zunanji svet bolj cenil naše delo, nego ga pa cenijo doma!

Srednješolske vesti.

Iz srednješolske službe. Suplentje na c. kr. prvi državni gimnaziji v Ljubljani Ivan Dolenc, Fran Gnezda, Rudolf Grošelj in Fr. Kobal so imenovani za provizorične gimnazijske učitelje. — Za profesorja na realki v Idriji je imenovan dr. Fr. Čadež, doslej suplent na istem zavodu.

Prof. dr. Karel Capuder iz Kranja, nadporočnik c. kr. 5. dež. bram. polka ni v ruskem ujetništvu, kakor smo poročali zadnjič, ampak leži lahko ranjen v neki nemški bolnišnici. Ujetništva se je rešil s svojo hladnokrvnostjo in pogumom. Lahko ranjen je obležal na bojišču med ranjenci in mrtvimi, oblit s krvjo. Ko so prihrameli Rnsi se je delal mrtvega. Pobrli so mu denar, uro in poročni prstan ter ga pustili, misleč, da je mrtev. Ponoči je vstal, ogrnil ruski plašč ter prišel skozi ruske straže med Nemce.

Kranjske vesti.

—r— Ustanova za vpokojene kranjske učitelje. Z začetkom koledarskega leta 1917 se podeli od umrlega c. kr. svetnika deželne vlade Ivana Mahkota napravljena ustanova za ubožne vpokojene ljudskošolske učitelje na Kranjskem v letnem znesku 150 K. — Pravico do te ustanove imajo ljudskošolski učitelji na Kranjskem, ki so morali zaradi bolezni ostaviti službo, preden so dosegli 10 službenih let; potem taki, ki so bili zaradi bolezni vpokojeni pred dokončano 40 letno službeno dobo; končno taki vpokojeni učitelji sploh, ki so zaradi bolezni ali iz

drugih vzrokov brez lastne krivde v veliki bedi. — Pravico podeljevanja ima c. kr. deželni šolski svet za Kranjsko. — Primerno opremljene prošnje je vlagati najpozneje do 1. oktobra 1916 na c. kr. deželni vladi v Ljubljani.

—r— Z Breznice nam pišejo: V nekrologu pokojne tovarišice Minke Vilmanove v »Učiteljskem Tovarišu« z dne 8. septembra 1916. je pogrešena trditev, da ni našla milosti za definitivno nastavljenje na šoli na Breznici, in da jo je to bolelo in pospešilo razvoj njene bolezni. Zakaj, kakor trdi znani nekrologist že sam v svojem opisu, je pokojna tovarišica maturirala leta 1909, a na šoli na Breznici ni že od 19. februarja 1909. praznega učnega mesta za definitivno nastavljenje (zadnji je dekret c. kr. dež. šol. sveta z dne 19. februarja 1909, št. 60), zato se pokojnica kot razumna in res prava tovarišica ni mogla pogotovati. — Toliko javnosti zaradi ljube resnice.

—r— V proslavo 86. cesarjevega rojstnega dne je priredila deška in deklška ljudska šola v Kranju v Ljudskem domu javno šolsko slavnost dne 17. in 20. avgusta, obakrat z istim vzporedom. Slavnost se je pričela s slikovito živo sliko, ob kateri so se klanjali učenci in učenke Njegovemu Veličanstvu. Zanosno je zazvenel ob tej sliki mladostni spev »Živi svetli cesar naš!« Temu je sledil E. Adamičev »Venček hrvatskih narodnih pesmi«. Sedem kratkih, a lepih in karakterističnih hrvatskih popevk je nanizanih v njem. Pesmi v venčku, spremljanje s klavirjem in harmonijem, so ugajale tako, da so se morale ob drugi prereditvi ponoviti. Solospeva, dvospev ter enoglasni in dvoglasni zbori učinkujejo zaradi sozmerne sestave. H koncu se je izvajal Josip Petzov »Habsburški rod«. To je melodiozna slavnostna spevoigra z deklamacijami, solospevi, dvospevi ter z enoglasnimi in dvoglasnimi zbori, sestavljena s spremljevanjem klavirja in harmonije. Sestoji iz 7 delov: Rudolf Habsburški, Oton Veseli, Maksimilijan, Marija Terezija, Jožef II., Franc I. in Franc Jožef I. Za vsakega vladarja je prirojena njegovemu življenju primerna deklamacija in pesem. Zgodovinske podatke so prav nazorno pojasnjevale po ena, dve do šest skioptičnih slik. Učenke in učenci so bili v prednašanju pesmi dobre in sigurne deklamatorice in deklamatorji, za katerimi niso zaostajali mladi pevci in pevke, ki jih je bilo 45. Fino in z občutkom je spremljala na klavirju pevske točke gospica Irma Mayrjeva, na harmoniji pa z isto spretnostjo igral tovariš Karel Mahkota, c. kr. učitelj iz Trsta. Pri skioptikonu je bil tovariš nadučitelj Fran Ivanc, pevske točke je naštudiral in vodil — kakor doslej vedno pri enakih prireditvah — tovariš učitelj Vilibald Rus, drugemu domačemu učiteljstvu pa je bil porazdeljen ves ostali posel. Obe šolski slavnosti so posetili gospodje častniki iz Kranja in okolice, zastopniki raznih uradov in meščani v mnogobrojnem številu. Čisti dohodek, ki je znašal 293 kron, se je oddal v vojne dobrodelne namene.

—r— Šestinosedemdesetletnico cesarjevega rojstnega dne je slovesno praznovala šolska mladina v Cerkljah na Gorenjskem dne 13. in 15. avgusta. Največja šolska soba, kjer se je slavnost vršila, je bila okrašena z zelenjem in z raznimi grbi. Najprej se je uprizorila Ang. Zdenčanova igra »Cesarjeva podoba«. Gladko, ljubko in neustrašeno je tekla govorica tem cerkljanskim malim igralcem. Iz znanje E. Adamičeve spevoigre »Slava cesarju Francu Jožefu I.« se je pel samo I. del, ki pa je bil slavnosti primerno izpremenjen. Dečki, opravljeni v vojaški uniformi, so zapeli dovršeno 8 enoglasnih in dvoglasnih vojaških narodnih pesmi. Vmes pa so se vrstile dobro naštudirane deklamacije, prednašane toplo in s poudarkom. Pesmi je spremljal na klavir tovariš nadučitelj Josip Lapajne, on je vodil vso prireditev in je imel ob pričetku slavnosti tudi globoko zamišljen slavnostni govor. Šolska soba je bila obakrat natlačeno polna domačega ljudstva; prvo prireditev pa je počastilo s svojo navzočnostjo tudi mnogo gospode iz Kranja ter nekaj gospodov častnikov in vojakov, na čelu jim gospod podpolkovnik Milavec. Čisti dobiček v znesku 207 kron je prejel zaklad za vdove in sirote padlih junakov.

—r— Osebnost. Naučni minister je imenoval šolskega ravnatelja v Spodnji Šiški Franca Lavtižarja za okrajnega šolskega nadzornika za slovenske ljudske šole v mestnem šolskem okraju Ljubljana za ostalo funkcijsko dobo.

—r— Iz ljudskošolske službe. Na Dobravi pri Kropi je imenovana za suplentinj bivaša suplentinja v Dražgošah Va-

lentina Tepinova, ker je odrinil v vojaško službo učitelj Peter Jocič. — Začasna učiteljica na štirirazrednici v Litiji je postala učiteljska kandidatinja Emilija Wurzbach pl. Tannenberga. — Vpokojen je s koncem avgusta nadučitelj Franc Zaman v Hrenovicah.

—r— C. in kr. okrožni šolski nadzornik v Užicah v Srbiji, poročnik Drago Hude, nadučitelj v Starem trgu pri Kočevju, je postavljen od vojaške uprave za mestnega komisarja istotam.

—r— Za poročnika je imenovan tovariš Alojzij Luštin, učitelj-voditelj na Božjakovem v Beli Krajini.

—r— Vse šole na Kranjskem, ljudske, meščanske in srednje, so po večini začele sredi tega meseca z rednim poukom. Na ljudskih šolah poučujejo večinom učiteljice, ker so morali učitelji pod orožje. — Ponavljalne šole se začno 16. oktobra.

Štajerske vesti.

—s— Italijanske šole v Gradcu. Zaposlovalni tečaj za italijanske srednješolske begunske dijake v Gradcu se odpre 1. oktobra. — Italijansko ljudsko in meščansko šolo so otvorili 16. t. m.

—s— Društvo »Selbsthilfe der Lehrerschaft Steiermarks«. Kakor druga leta so pregledniki računov: Rudolf Wernbacher, Edvard Grill in Emanuel Sturm tudi v tem letu, in sicer dne 21. avgusta, v hiši društvenega predsednika in blagajnika, tovariša Ivana Slane, pregledali društvene račune za dobo od 1. septembra 1915 do 19. avgusta 1916. Po triurnem temeljitnem pregledovanju obsežnih računov so se pregledniki prepričali, da so predloženi računi v vseh svojih delih popolnoma pravilni in da izkazano društveno imetje tudi točno obstoja. Ker bo najbrže člane in nečlane zanimalo, naj iz tega računa najvažnejše navedemo. V zgoraj označeni dobi so znašali dohodki 23.994 K 50 vin., od teh na posmrtnih donosih 17.411 K. Izdatki so znašali 23.391 K 12 vin., od teh na posmrtnih izplačilih 21.700 K. Iz tega izhajajo blagajniški prebitki po 603 K 38 vin. K temu blagajniški ostanek od 31. avgusta 1915 po 69.290 K 81 vin., torej izkazuje društvo imetja po 69.894 K 19 vin. To imetje obstoji iz vloge pri hranilnici v Rotenmanu po 21.513 K 96 vin., iz vloge pri poštni hranilnici po 289 K 11 vin., iz 1 državne zadolžnice po 200 K, iz gotovine po 782 K 03 vin. in iz rentnih izkazne 1., 2. in 3. vojnega posojila v skupni vrednosti 47.109 K 09 vin. — Od svojega obstanka se je društvo izkazalo v preminogih slučajih kot velika dobrotarja za preostale svoje umrli članove, kar dokazujejo preminoge pismene in objavljene zahvale. Doslej je društvo na 145 rodovih izplačalo posmrtnih donoskov v skupni vsoti 196.581 K. — Pregledniki računov imajo najprijetnejšo dolžnost, da izrekaajo blagajniku J. Slani za njegovo trudapolno in skrajno točno računovodstvo ter tajniku J. Eichmeyerju za njegovo sodelovanje pri njem najlepšo in najtoplejšo zahvalo!

Goriške vesti.

MATKU KANTETU

ob 60 letnici njegovega rojstva 19. septembra 1916.

Prijatelj dragi, glej:
slaviš svoj jubilej...
Trenutek krasen in svečan!...
Dal srečo Ti je Bog,
čestilcev velik krog
spominja Tebe se ta dan!...
A tega vreden si,
Ti mož ugleden si,
planteč, značajen narodnjak!
Skrbnó za mladi rod
Ti vselej in povsod
vršil svoj posel si težak!
Zato nebroj voščil
in srčnih pozdravil
dobivaš danes, Máte Ti;
naj Bog i zanaprej
do žilja skrajnih mej
naklanja dnove zlate Ti!...

Janko Leban.

—g— Iz Komna nam poročajo, da je prišel v komenskem okraju šolski pouk v redu 1. t. m., izvzemši seveda občine tik fronte: Brestovica, Sela, Kostanjevica, Temnica, Vojšćica, Mavhinje, Sestlan, Nabrežina, Lipa in Škrbina. V Komnu je prišel pouk samo v eni šolski sobi, v kateri poučuje šolski vodja zjutraj višjo skupino, popoldne pa učiteljica nižjo skupino. Ostale učne osebe so ali pri vojakih ali na nastavljene v drugih občinah, kjer ni učiteljev. Drugodi v Komenski občini